

© Ministry of Justice of the Czech Republic, [www.justice.cz](http://www.justice.cz). [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, [www.justice.cz](http://www.justice.cz). [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

## RADA EVROPY

## EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

### DRUHÁ SEKCE

### VĚC TARIQ proti ČESKÉ REPUBLICE

*(stížnost č. 75455/01)*

ROZSUDEK

ŠTRASBURK

18. dubna 2006

*Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.*

*Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.*

**Ve věci Tariq proti České republice,**

Evropský soud pro lidská práva (druhá sekce), zasedající v senátu ve složení

pánové J.-P. COSTA, *předseda*,

I. CABRAL BARRETO,

K. JUNGWIERT,

V. BUTKEVYCH,

M. UGREKHELIDZE,

paní A. MULARONI,

E. FURA-SANDSTRÖM, *soudci*,

a paní S. DOLLÉ, *tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 28. března 2006,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

## ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 75455/01), kterou dne 18. června 2001 podal Soudu občan Súdánu pan Mohamed Ali Tariq („stěžovatel“) na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).

2. Stěžovatele, kterému byla poskytnuta právní pomoc, zastupuje paní K. Veselá-Samková, advokátka se sídlem v Praze. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec pan V. A. Schorm z Ministerstva spravedlnosti.

3. Soud dne 3. prosince 2004 rozhodl oznámit stížnost vládě a na základě článku 29 odst. 3 Úmluvy projednat přijatelnost a odůvodněnost stížnosti současně.

## SKUTKOVÝ STAV

### I. OKOLNOSTI PŘÍPADU

4. Stěžovatel se narodil v roce 1966. Na území České republiky vstoupil v roce 1983.

#### A. Trestní řízení

5. Dne 17. prosince 1997 v 10 h 30 byl stěžovatel předveden k policejnímu vyšetřovacímu orgánu, aby zde podal vysvětlení v souvislosti s vyšetřováním trestného činu podvodu. Policejní vyšetřovatel jej vyslýchal od 14 h 15 do 16 h 45. Stěžovateli byl ustanoven obhájce. V 17 h 50 byl stěžovatel zadržen a obviněn z pokusu o spáchání trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 k § 250 odst. 1, 4 trestního zákona (dále jen „tr. zák.“), jehož se měl dopustit tím, že společně s jistým M. M. založili bankovní účty, na které se pokusili shromáždit 56 228 000 Kč (1 938 897 €) a 36 572 000 Kč (1 261 103 €) z padělaných poštovních poukázek.

6. Dne 19. prosince 1997 byl stěžovatel předveden před soudce Obvodního soudu pro Prahu 1, který rozhodl o jeho vzetí do vazby. Ve stejný den byla provedena domovní prohlídka u stěžovatele.

7. Dne 19. ledna 1998 byl k podání znaleckého posudku z oboru grafických expertiz přibrán Kriminalistický ústav Praha k prozkoumání padělků poštovních poukázek. Dne 16. února 1998 byl Odbor kriminalistické techniky a expertiz kriminální policie požádán, aby vypracoval znalecký posudek na stěžovatelův počítač a diář. Znalecké posudky byly předloženy ve dnech 29. dubna a 12. června 1998.

8. Ve dnech 3. a 18. března, 22. července a 22. října 1998 byl stěžovatel vyslechnut.

9. Dne 18. března 1999 byl stěžovatel upozorněn, že jeho jednání bude posuzováno jako spolupachatelství trestného činu podvodu, jehož se měl dopustit ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr. zák. Dne 6. září 1999 byl proveden popis jednotlivých poštovních poukázek.

10. Ve dnech 24. září<sup>1</sup> a 9. srpna 2000 byl stěžovatel vyslechnut.

11. Po prostudování spisu svého klienta navrhl obhájce stěžovatele dne 25. dubna 2001 doplnění dokazování výsledkem dvou svědků, jedním z nichž byl stěžovatelův bratranec T. Jeho žádost však byla dne 22. května 2001 zamítnuta policejním vyšetřovatelem, který nepovažoval výslech těchto svědků za nutný pro rozhodnutí státního zástupce a soudu.

12. Mezitím bylo dalších 28 osob obviněno ze spáchání stejného trestného činu a některé z nich byly vzaty do vazby.

13. Na základě návrhu vyšetřovatele ze dne 21. června 2001 podalo Krajské státní zastupitelství v Praze dne 3. července 2001 ke Krajskému soudu v Praze obžalobu na stěžovatele a další spoluobviněné. Stěžovatel byl o tom vyrozuměn dne 4. července 2001.

14. Dne 6. září 2001 vrátil krajský soud věc krajskému státnímu zastupitelství k došetření. Rozhodl o ponechání stěžovatele ve vazbě do 17. prosince 2001. Vrchní soud dne 22. listopadu 2001 zamítl stížnost podanou proti tomuto rozhodnutí státním zastupitelstvím. Dne 5. prosince 2001 byl spis vrácen krajskému státnímu zastupitelství.

15. Dne 29. května 2002 se konal výslech stěžovatele, který využil svého práva a nevyprávěl.

16. Dne 14. srpna 2002 vypracoval znalec ustanovený dne 13. února 2002 svůj posudek.

17. V období od června 2002 do ledna 2003 provedly státní orgány řadu procesních úkonů.

18. Dne 30. ledna 2003 podalo krajské státní zastupitelství znovu obžalobu na všechny obviněné, včetně stěžovatele. Obžaloba čítala 89 stran. Stěžovatel byl o tom vyrozuměn dne 10. dubna 2003.

19. Obžaloba byla dne 15. dubna 2003 v českém, francouzském a arabském jazyce doručena krajskému soudu, který dne 15. července 2003 nařídil hlavní líčení na 20. října až 19. listopadu 2003.

20. Dne 10. září 2003 byl proveden informativní výslech stěžovatele, na kterém uvedl, že nežádá přítomnost tlumočníka na hlavním líčení.

21. Podle vlády se krajský soud začal věcí zabývat dne 21. října 2003, protože dne 20. října 2003 se k hlavnímu líčení nedostavilo osm obžalovaných. Trestní řízení vedené proti dvěma obžalovaným bylo vyloučeno k samostatnému řízení.

22. Dne 22. října 2003 byl obžalovanému M. M., který neovládal český jazyk, ustanoven tlumočník z jazyka francouzského. Dne 27. října 2003 byla pro potřeby některých svědků ustanovena také tlumočnice z jazyka arabského.

---

<sup>1</sup> Pozn. překl.: Jedná se o 24. září 1999.

23. Hlavní líčení, na které bylo předvoláno 36 svědků a pro jehož účely byl vyžádán doplněk znaleckého posudku z oboru psychiatrie, pokračovalo ve dnech 7. až 30. ledna 2004. Podle vlády se však hlavní líčení ve skutečnosti konalo ve dnech 7. až 9. ledna 2004 a 13., 16., 19. a 27. ledna 2004.

24. V době od 19. do 27. ledna 2004 byl spis zapůjčen Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí o stížnosti jednoho z obžalovaných proti rozhodnutí o vzetí do vazby. Tato věc byla rozhodnuta dne 26. ledna 2004 a podle vlády byl spis ihned vrácen krajskému soudu.

25. Soud případ dále projednával v období od 1. do 26. dubna 2004, někteří svědci se však nedostavili. Na líčení bylo předvoláno 19 svědků.

26. Dne 22. března 2004 vydal soud příkaz k zatčení dvou obžalovaných. Hlavní líčení nicméně pokračovalo ve dnech 1., 2., 5., 7. až 9., 13. až 16., 19. a 20. dubna 2004. Dne 21. dubna 2004 byl soud nucen hlavní líčení odročit na 21. června 2004. Předvoláno bylo 16 svědků.

27. Hlavní líčení se konalo ve dnech 21. až 23. června a 24. a 25. června 2004.

28. Rozsudkem ze dne 28. června 2004 krajský soud uznal stěžovatele vinným z pokusu trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 k § 250 odst. 1, 4 tr. zák. a uložil mu nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání pěti let a šesti měsíců. Lhůta pro vyhotovení rozsudku byla pro náročnost věci prodloužena do 22. ledna 2005.

29. Trestní řízení je nyní vedeno u vrchního soudu, který nařídil veřejné zasedání na 21. února 2006.

### **B. Vazba stěžovatele v přípravném řízení**

30. K návrhu Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 18. prosince 1997 rozhodl soudce Obvodního soudu pro Prahu 1 dne 19. prosince 1997 o vzetí stěžovatele do vazby podle § 67 písm. a) a b) trestního řádu (dále jen „tr. ř.“) s účinností od 17. prosince 1997 od 17 hodin 50 minut. Soudce konstatoval, že stěžovatel je soudánským občanem, má soudánský pas a hrozí mu vysoký trest odnětí svobody, a proto bylo možné důvodně předpokládat, že by mohl uprchnout, aby se vyhnul trestnímu řízení. Soudce měl také za to, že by stěžovatel, který byl stíhán společně s M. M., mohl působit na svého spoluobviněného a na svědky, kteří ještě nebyli vyslechnuti, a mařit tak vyšetřování.

31. Dne 16. ledna 1998 zamítl městský soud stížnost podanou stěžovatelem proti usnesení o vzetí do vazby.

32. Dne 3. března 1998 zamítl obvodní soud žádost stěžovatele o propuštění z vazby na svobodu. Dne 27. března 1998 toto zamítavé rozhodnutí potvrdil městský soud.

33. K návrhu městského státního zastupitelství ze dne 29. května 1998 prodloužil soud dne 2. června 1998 vazbu stěžovatele do 17. října 1998. Soud uvedl, že stěžovateli hrozí vysoký trest odnětí svobody, a proto existovala obava, že by po propuštění z vazby na svobodu mohl uprchnout do zahraničí a že by také mohl působit na M. M. či případně na další osoby, které ještě nebyly vyslechnuty.

34. K návrhu městského státního zástupce obvodní soud dne 30. září 1998 prodloužil vazbu stěžovatele do 17. února 1999. Soud dospěl k závěru, že důvody pro vazbu stěžovatele uvedené v předchozím rozhodnutí nadále trvají. Soud zdůraznil, že stále existuje obava, že by stěžovatel působil na M. M., který byl v té době ve výkonu trestu odnětí svobody, případně na další osoby, které ještě nebyly vyslechnuty. Dále poukázal na složitost věci, kterou bylo třeba řádně vyšetřit.

35. Dne 23. října 1998 zamítl Městský soud v Praze stížnost podanou stěžovatelem dne 12. října 1998 proti tomuto prodloužení doby trvání vazby.

36. Dne 14. prosince 1998 napadl stěžovatel rozhodnutí soudu o prodloužení vazby ústavní stížností, v níž zejména namítal, že jeho pokračující vazba není oprávněná a že se soudy při posuzování existence důvodů pro prodloužení vazby případem řádně nezabývaly. Dále uvedl, že nebyl předán soudu v zákonem stanovené lhůtě 24 hodin. V této souvislosti se dovolával článku 3 odst. 1 (zákaz diskriminace), článku 8 odst. 2, 3 a 5 (právo na osobní svobodu a bezpečnost), článku 36 odst. 1 (právo na soudní ochranu) a článku 40 odst. 2 (presumpce nevinny) Listiny základních práv a svobod.

37. Dne 4. ledna 1999 byl M. M., jehož trest odnětí svobody měl skončit dne 6. ledna 1999, vzat do vazby podle § 67 odst. 1 písm. a) tr. ř.

38. K návrhu městského státního zastupitelství ze dne 22. ledna 1999 rozhodl obvodní soud dne 26. ledna 1999 o prodloužení vazby stěžovatele do 17. června 1999 podle § 71 odst. 2 tr. ř. s tím, že i nadále existují důvody pro vazbu podle § 67 odst. 1 písm. a) a b) tr. ř. Dne 19. února 1999 zamítl městský soud opožděnou stížnost stěžovatele proti tomuto prodloužení vazby.

39. Mezitím dne 15. února 1999 rozhodl vyšetřovatel o spojení stěžovatelova případu a případu M. M.

40. Dne 3. června 1999 rozhodl Okresní soud Praha-východ o prodloužení vazby stěžovatele do 17. listopadu 1999. Na základě stížnosti podané stěžovatelem a M. M. krajský soud dne 30. června 1999 rozhodl, že důvody pro vazbu stále trvají, zkrátí však vazební dobu do 28. září 1999 vzhledem k tomu, že vyšetřování by bylo možné uzavřít do konce září 1999.

41. Ústavní soud mezitím dne 9. června 1999 odmítl stěžovatelovu ústavní stížnost pro zjevnou neopodstatněnost.

42. Na základě návrhu Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 6. září 1999 okresní soud prodloužil dne 13. září 1999 vazbu stěžovatele, M. M. a dalších dvou obviněných do 31. října 1999 mimo jiné kvůli nutnosti doplnit vyšetřování.

43. Dne 15. října 1999 vyhověl okresní soud návrhu krajského státního zastupitelství ze dne 11. října 1999 a prodloužil vazbu stěžovatele do 16. prosince 1999, přičemž konstatoval, že vzhledem ke sdělení obvinění dalším osobám bude třeba zopakovat výsledky všech 31 obviněných, některých svědků a znalců. Podotkl také, že u stěžovatele i nadále hrozí, že bude ovlivňovat svědky a spoluobviněné a že se bude vzhledem k možnosti uložení přísného trestu vyhýbat trestnímu stíhání útekem do zahraničí.

44. Ve dnech 29. října a 24. listopadu 1999 zamítl krajský soud stížnosti podané stěžovatelem proti rozhodnutím z 13. září a 15. října 1999, jimiž byla jeho vazba prodloužena do 31. října a 16. prosince 1999.

45. Na základě návrhu Vrchního státního zastupitelství v Praze prodloužil vrchní soud dne 10. prosince 1999 podle § 71 odst. 3 tr. ř. vazbu stěžovatele do 31. května 2000 s tím, že stále trvají vazební důvody podle § 67 odst. 1 písm. a) a b) tr. ř. Soud mimo jiné poukázal na složitost věci. Své rozhodnutí dále opřel o důvodné podezření založené na průkazných skutečnostech, že stěžovatel závažný trestný čin, ze kterého byl obviněn, skutečně spáchal.

46. Nejvyšší soud dne 6. ledna 2000 zrušil výše uvedené rozhodnutí vrchního soudu s tím, že nebyly dány konkrétní skutečnosti, které by odůvodňovaly další trvání koluzní vazby podle § 67 písm. b) tr. ř., a znovu rozhodl o tom, že existuje obava, že vzhledem k možnosti uložení přísného trestu, k súdánskému občanství stěžovatele a k jeho trvalému pobytu a osobnímu a rodinnému zázemí v Súdánu by stěžovatel po propuštění mohl uprchnout, aby se

vyhnul trestnímu stíhání. Dále uvedl, že trestní řízení nebylo skončeno ve dvouleté lhůtě stanovené v § 71 odst. 3 tr. ř. z důvodu obtížnosti věci a z dalších závažných důvodů. Soud nakonec uvedl, že na základě důkazů opatřených v přípravném řízení je možné učinit závěr, že stěžovatel skutečně spáchal trestný čin, ze kterého je obviněn.

47. Ve dnech 5. dubna a 7. června 2000 zamítl okresní soud žádosti stěžovatele o propuštění z vazby na svobodu. Ve dnech 28. dubna a 13. července 2000 zamítl krajský soud stížnosti stěžovatele proti těmto zamítavým rozhodnutím.

48. Na základě návrhu vrchního státního zastupitelství ze dne 5. května 2000 byla vazba stěžovatele vrchním soudem dne 19. května 2000 prodloužena podle § 71 odst. 3 tr. ř. do 30. listopadu 2000. Soud poukázal na složitost věci, v níž vystupovalo 31 obviněných. Soud mimo jiné konstatoval, že vzhledem k právní kvalifikaci stěžovatelova trestného činu mu v případě odsouzení hrozí přísný trest odnětí svobody. Dále poznamenal, že stěžovatel by mohl uprchnout, neboť je soudanským občanem, má trvalé bydliště nejen v Praze, ale i v Súdánu a dále má v Súdánu a ve Spojených státech amerických svou rodinu. Rozhodl tedy, že jeho vazba je i nadále nutná ve smyslu § 67 odst. 1 písm. a) tr. ř.

49. Dne 21. června 2000 zamítl Nejvyšší soud stížnost stěžovatele proti tomuto rozhodnutí, přičemž poukázal na jeho tuniské občanství a cestovní pas a na fakt, že má trvalé bydliště a rodinu v Tunisu.<sup>2</sup> Soud odmítl, že by byl stěžovatel v souvislosti s jeho ponecháním ve vazbě jakkoli diskriminován.

50. Dne 21. července 2000 podal stěžovatel svou druhou ústavní stížnost, tentokrát proti posledním dvěma rozhodnutím. Poukazoval na porušení článku 8 odst. 1, 2 a 5 Listiny.

51. Dne 24. listopadu 2000 prodloužil vrchní soud vazbu stěžovatele v přípravném řízení do 30. března 2000 podle § 71 odst. 3 tr. ř. s tím, že zejména s ohledem na rozsah hmotné škody údajně způsobené obviněnými existovala i nadále obava, že by se stěžovatel, který je soudanským občanem, v případě propuštění na svobodu vyhýbal trestnímu stíhání či případně přísnému trestu odnětí svobody.

52. Dne 29. listopadu 2000 informoval právní zástupce stěžovatele Ústavní soud, že trvání vazby jeho klienta bylo prodlouženo.

53. Dne 21. prosince 2000 zamítl Nejvyšší soud stížnost stěžovatele ze dne 30. listopadu 2000 proti rozhodnutí ze dne 24. listopadu 2000 o prodloužení jeho vazby do 30. března 2001. Soud se ztotožnil s názorem vrchního soudu, že trvají důvody pro pokračování vazby stěžovatele podle § 67 odst. 1 písm. a) tr. ř. V tomto ohledu připomenul předchozí rozhodnutí vrchního soudu ze dne 21. června 2000, které hovoří o vztahu stěžovatele k České republice, o povaze jeho trestné činnosti a o možném trestu odnětí svobody.

54. Dne 6. února 2001 odmítl Ústavní soud stěžovatelovu druhou ústavní stížnost pro zjevnou neopodstatněnost. Rozhodl, že rozhodnutí o prodloužení vazby stěžovatele nad rámec dvou let byla přijata na základě § 71 odst. 3 tr. ř. a že z předložených důkazů je patrné, že tato rozhodnutí byla přijata na základě skutečností zjištěných v rozhodné době.

55. Dne 20. března 2001 vyhověl vrchní soud návrhu vrchního státního zastupitelství ze dne 13. března 2001 o prodloužení vazby stěžovatele v přípravném řízení do 30. června 2001. Dne 24. dubna 2001 zamítl Nejvyšší soud stížnost podanou stěžovatelem proti tomuto rozhodnutí.

56. Dne 21. května 2001 zamítl okresní soud žádost stěžovatele o propuštění z vazby na svobodu. Stížnost podaná stěžovatelem proti zamítavému rozhodnutí byla dne 20. července 2001 zamítnuta krajským soudem.

---

<sup>2</sup> Pozn. překl.: Stěžovatel je ve skutečnosti občanem Súdánu.

57. Dne 19. června 2001 prodloužil vrchní soud vazbu stěžovatele do 31. srpna 2001, a to na základě návrhu vrchního státního zastupitelství ze dne 5. června 2001. Vzhledem ke složitosti případu, závažnosti trestné činnosti, z níž byli stěžovatel a další osoby obviněni, a do té doby shromážděným důkazům shledal, že vyšetřování nebylo možno ukončit ve dvouleté zákonné lhůtě. Dále rozhodl, že v případě propuštění obviněných na svobodu by byl účel trestního řízení zmařen. V této souvislosti soud připomněl mimo jiné, že stěžovatel má soudánské občanství, že jeho rodina žije v Súdánu a že v České republice nemá žádné rodinné zázemí, ani jiné vazby. Dne 18. července 2001 zamítl Nejvyšší soud stížnost proti prodloužení vazby, kterou stěžovatel podal dne 2. července 2001.

58. Vrchní soud dne 1. srpna 2001 vyhověl návrhu předsedy senátu krajského soudu ze dne 10. července 2001 na prodloužení vazby stěžovatele v přípravném řízení do 17. prosince 2001 s tím, že i nadále trvají důvody pro vazbu stěžovatele podle § 67 odst. 1 písm. a) tr. ř. Stížnost, kterou proti tomuto rozhodnutí stěžovatel podal, byla dne 21. srpna 2001 zamítnuta Nejvyšším soudem, který se ztotožnil s názorem vrchního soudu, že existují dostatečné důvody pro prodloužení vazby v souladu s § 71 odst. 4 tr. ř. Konstatoval, že případ je po skutkové stránce složitý a že příslušné orgány nenesou odpovědnost za žádné neopodstatněné průtahy.

59. Stěžovatel byl z vazby propuštěn na svobodu dne 17. prosince 2001.

### **C. Řízení o žádosti stěžovatele o povolení k pobytu**

60. Dne 28. června 2002 uzavřel stěžovatel sňatek s Českou.

61. Dne 16. srpna 2002 podal stěžovatel žádost o povolení k pobytu, aby mohl v České republice žít se svou českou manželkou.

62. Dne 2. září 2002 pozastavila Služba cizinecké a pohraniční policie v Praze projednávání jeho žádosti vzhledem k trestnímu stíhání, které bylo proti stěžovateli vedeno. Služba cizinecké a pohraniční policie především uvedla, že podle § 70 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců na území České republiky musí žadatel k žádosti připojit i doklad k posouzení trestní záchovalosti prokazující, že nemá žádný zápis v trestním rejstříku ve své zemi, v zemi, kde má trvalé bydliště, nebo v zemi, kde v posledních třech letech pobýval nepřetržitě po dobu delší než šest měsíců. Dále bylo konstatováno, že žádost neobsahuje potřebné doklady potvrzující účel pobytu na území České republiky nebo doklady o zajištění prostředků k trvalému pobytu. Služba cizinecké a pohraniční policie přitom poukázala na § 70 odst. 1 písm. c) a d) zákona.

63. Ústavní soud dne 6. prosince 2002 odmítl jako zjevně neopodstatněnou ústavní stížnost, již stěžovatel napadl výše uvedené rozhodnutí a v níž poukazoval na porušení svých práv zaručených v článku 36 odst. 1 a 2 a článku 40 odst. 2 Listiny.

64. Zástupkyně veřejného ochránce práv ve dnech 2. ledna a 3. dubna 2002 konstatovala, že postup služby cizinecké a pohraniční policie je nezákonný.

65. Dne 5. června 2003 nabídla stěžovateli zaměstnání soukromá překladatelská společnost. Dne 17. července 2003 však vzala svou nabídku zpět, neboť stěžovatel nepředložil povolení k pobytu.

## II. PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO

66. Ustanovení § 67 tr. ř. ve znění účinném do 31. prosince 1998 předpokládalo, že obviněný smí být vzat do vazby jen tehdy, jsou-li tu konkrétní skutečnosti, které odůvodňují obavu,

- a) že uprchne nebo se bude skrývat, aby se tak trestnímu stíhání nebo trestu vyhnul, zejména nelze-li jeho totožnost hned zjistit, nemá-li stálé bydliště anebo hrozí-li mu vysoký trest,
- b) že bude působit na dosud nevyslechnuté svědky nebo spoluobviněné nebo jinak mařit objasňování skutečností závažných pro trestní stíhání, nebo
- c) že bude pokračovat v trestné činnosti, pro niž je stíhán, dokoná trestný čin, o který se pokusil, nebo vykoná trestný čin, který připravoval nebo kterým hrozil.

67. S účinností od 1. ledna 1999 byl § 67 v menší míře pozměněn vložím druhého odstavce, který stanoví, že v přípravném řízení může soud rozhodnout o vzetí obviněného do vazby nebo o jejím prodloužení jen tehdy, jestliže je dán některý z důvodů vazby uvedený v odstavci 1 a dosud zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že skutek, pro který bylo sděleno obvinění, byl spáchán, a jsou zřejmé důvody k podezření, že tento trestný čin spáchal obviněný.

68. Podle § 71 odst. 1 jsou příslušné orgány povinny vyřizovat vazební věci přednostně s největším urychlením.

69. § 71 odst. 3 stanoví, že vazba nesmí trvat déle než dva roky. Pokud nebylo možné pro obtížnost věci nebo z jiných vážných důvodů trestní stíhání v této lhůtě skončit a propuštěním obviněného na svobodu hrozí, že bude zmařeno nebo podstatně ztíženo dosažení účelu trestního řízení, může o dalším trvání vazby na nezbytně nutnou dobu rozhodnout vrchní soud.

70. Podle § 71 odst. 4 nesmí vazba přesáhnout tři roky. V případě zvlášť závažných trestných činů ve smyslu § 41 odst. 2 trestního zákona je maximální doba vazby čtyři roky.

71. Podle § 70 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců na území České republiky (zákon č. 326/1999 Sb.) musí cizinec k žádosti o povolení k pobytu připojit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území České republiky.

72. V souladu s § 70 odst. 1 písm. e) musí cizinec připojit také výpis z evidence Rejstříku trestů a obdobný doklad státu, jehož je státním občanem nebo v němž má trvalé bydliště, jakož i států, v nichž v posledních třech letech pobýval nepřetržitě po dobu delší než šest měsíců, jako doklad k posouzení trestní záchovalosti.

73. Podle § 174 se za trestně záchovalého se považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl odsouzen za spáchání trestného činu, nebo v dokladu cizího státu není záznam o takovém odsouzení. Trestní záchovalost se dokládá výpisem z evidence Rejstříku trestů nebo obdobnými doklady, které nejsou starší šesti měsíců.



## PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

### I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 5 ODS. 1 A 3 ÚMLUVY

74. Stěžovatel namítá, že jeho vazba odporovala vnitrostátnímu právu a byla nepřiměřeně dlouhá, a to v rozporu s článkem 5 odst. 1 a 3 Úmluvy, jehož relevantní část zní:

„Každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem: [...]

c. zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby za účelem předvedení před příslušný soudní orgán pro důvodné podezření ze spáchání trestného činu nebo jsou-li oprávněné důvody k domněnce, že je nutné zabránit jí ve spáchání trestného činu nebo v útěku po jeho spáchání; [...]

3. Každý, kdo je zatčen nebo jinak zbaven svobody v souladu s ustanovením odstavce 1 písm. c tohoto článku [...] má právo být souzen v přiměřené lhůtě nebo propuštěn během řízení. Propuštění může být podmíněno zárukou, že se dotyčná osoba dostaví k přelíčení.“

#### A. K přijatelnosti

75. Vláda namítá, že stěžovatel nevyčerpal vnitrostátní právní prostředky nápravy, jak to vyžaduje článek 35 odst. 1 Úmluvy, když rozhodnutí obvodního soudu ze dne 19. prosince 1997 a rozhodnutí městského soudu ze dne 16. ledna 1998, kterými byl vzat do vazby, nenašel ústavní stížností.

76. Soud poznamenává, že stěžovatel byl obviněn z pokusu trestného činu podvodu, který měl spáchat tím, že s jistým M. M. založili bankovní účty, na které se pokusili shromáždit peníze prostřednictvím padělaných poštovních poukázek.

77. Soud dále poznamenává, že stěžovatel byl zadržen dne 17. prosince 1997 a ve vazbě zůstal až do 17. prosince 2001. Proti rozhodnutím o zadržení a o vazbě však nepodal stížnost. Stížnosti podával pouze proti rozhodnutím o prodloužení vazby; jeho první ústavní stížnost byla nakonec Ústavním soudem odmítnuta dne 9. června 1999, tedy více než šest měsíců před podáním stížnosti k Soudu dne 18. června 2001. V souladu s článkem 35 odst. 1 a 4 Úmluvy se tedy Soud nemůže zabývat stěžovatelovou námitkou týkající se původního rozhodnutí o vazbě.

78. Z hlediska článku 35 odst. 1 Úmluvy se Soud může zabývat pouze stížnostmi, jimiž stěžovatel napadal rozhodnutí o prodloužení vazby a které Ústavní soud projednal dne 6. února 2001. Soud však podotýká, že nadále existovalo důvodné podezření, že stěžovatel trestný čin spáchal, a že vnitrostátní soudy důsledně potvrzovaly zákonost opatření. Vzhledem k tomu, že vnitrostátní rozhodnutí nebyla v žádném ohledu svévolná, Soud dospěl k závěru, že v daném případě není patrný žádný náznak porušení článku 5 odst. 1 Úmluvy. Z toho vyplývá, že tuto část stížnosti je třeba v souladu s článkem 35 odst. 3 a 4 Úmluvy odmítnout pro zjevnou neopodstatněnost.

79. Pakliže vyvstávají pochybnosti ohledně nezákonnosti dlouhotrvající vazby stěžovatele v období do 17. prosince 2001, Soud shledal, že tato otázka je věcně posouzena níže, a to z hlediska článku 5 odst. 3 Úmluvy (viz, *mutatis mutandis*, *Scott proti Španělsku*, rozsudek ze dne 18. prosince 1996, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 1996-VI, s. 2397, § 61). Tuto část stížnosti nelze prohlásit za nepřijatelnou.

## **B. K odůvodněnosti**

### *1. Relevantní období*

80. Soud poznamenává, že stěžovatel byl zadržen dne 17. prosince 1997 (viz odstavec 30 výše). Na svobodu byl propuštěn dne 17. prosince 2001 (viz odstavec 59 výše). Celková délka vazby stěžovatele tedy činila čtyři roky.

### *2. Přiměřenost délky vazby*

#### **(a) Tvrzení účastníků řízení**

81. Vláda se domnívá, že vazba stěžovatele byla nezbytná pro zajištění řádného průběhu řízení. Pro držení stěžovatele ve vazbě existovaly po celé uvažované období pádné důvody. Vláda předně odkazuje na vážné podezření, že stěžovatel spáchal trestné činy, z nichž byl obviněn. Vláda dále argumentuje, že šlo o zvláště složité vyšetřování, které se týkalo 31 osob, z nichž 29 bylo obžalováno. Příslušné orgány vyslechly stovky svědků a poškozených. Navíc musely zajistit tlumočení z českého jazyka do francouzského a arabského jazyka pro stěžovatele a jeho spoluobviněného M. M. Vláda zdůrazňuje, že existovaly „závažné a dostatečné“ důvody pro pokračující vazbu stěžovatele. V této souvislosti vláda připomíná, že stěžovatel má súdanské občanství a platný cestovní pas a že mu pravděpodobně hrozí přísný trest odnětí svobody, což odůvodňuje obavu, že v případě propuštění uprchne, aby se vyhnul trestnímu řízení. Vnitrostátní soudy také uvedly, že stěžovatel by mohl ovlivňovat spoluobviněné a svědky, a tím mařit vyšetřování.

82. Vláda konstatuje, že vazba stěžovatele podléhala soustavné a pečlivé soudní kontrole. Vnitrostátní soudy dle tvrzení vlády uvedly „závažné a dostatečné“ důvody pro vazbu stěžovatele. Vláda připouští, že stěžovatel měl právo využít prostředků na svou obhajobu, které mu poskytuje vnitrostátní právo. Stěžovatel však řízení objektivně zdržoval četnými stížnostmi.

83. Vláda na závěr uvádí, že délka a důvody pokračující vazby stěžovatele byly v souladu s judikaturou Soudu.

84. Stěžovatel uvádí, že jeho vazba byla nepřiměřeně dlouhá. Nesouhlasí s tvrzením vlády, že hlavním důvodem pro jeho vazbu nebylo jeho súdanské občanství a platný cestovní pas. Bezvýznamnost tohoto důvodu podle něho dokládá fakt, že hlavní líčení začalo až dva roky po jeho propuštění.

85. Pokud jde o potřebu prodlužování jeho vazby, stěžovatel uvádí, že vnitrostátní orgány téměř vždy aplikovaly maximální délky stanovené zákonem. Uznává, že jeho případ byl složitý. Je však nepřipustné, aby přípravné řízení trvalo téměř šest let.

#### **(b) Hodnocení Soudu**

##### *(i) Principy obsažené v judikatuře Soudu*

86. Soud připomíná, že otázka, zda byla délka vazby přiměřená, nemůže být hodnocena *in abstracto*. Důvodnost setrvání obviněného ve vazbě je třeba hodnotit podle konkrétních okolností každého případu. Pokračující vazba může být v daném případě důvodná jen tehdy, jsou-li dány konkrétní skutečnosti poukazující na existenci opravdového požadavku veřejného zájmu, které nehledě na presumpci nevinu převažují nad pravidlem respektování osobní svobody stanoveným v článku 5 Úmluvy (viz z mnoha dalších *Labita proti Itálii* [velký senát], č. 26772/95, § 152, ESLP 2000-IV; *Kudła proti Polsku* [velký senát], č. 30210/96, § 110-111 s dalšími odkazy, ESLP 2000-XI).

87. Vnitrostátní orgány musejí s ohledem na zásadu presumpce nevinny prozkoumat veškeré skutečnosti pro i proti existenci veřejného zájmu, kdy se lze odchýlit od pravidel článku 5, a musejí je ve svých rozhodnutích o žádostech o propuštění objasnit. Úkolem Soudu je rozhodnout, zda došlo k porušení článku 5 odst. 3, především na základě důvodů zmíněných v těchto rozhodnutích a řádně doložených skutečností uvedených stěžovatelem v jeho stížnostech (viz například *Labita proti Itálii*, viz výše, § 152, a *Kudla proti Polsku*, viz výše, § 110).

88. Trvání důvodného podezření, že zadržená osoba spáchala trestný čin, je podmínkou *sine qua non* při posuzování zákonnosti pokračující vazby, po určité době to však již není dostačující. V takovém případě musí Soud rozhodnout, zdali další důvody uplatněné soudními orgány nadále ospravedlňují zbavení svobody. Pokud jsou tyto důvody „závažné“ a „dostatečné“, potom musí Soud také zjistit, zda příslušné vnitrostátní orgány postupovaly v řízení se „zvláštní péčí“ (viz z mnoha dalších *I. A. proti Francii*, rozsudek ze dne 23. září 1998, Sbírka 1998-VII, s. 2979, § 102).

(ii) Aplikace principů na okolnosti daného případu

89. Soud má za to, že soudní orgány svá rozhodnutí zdůvodnily nejen důvodným podezřením vůči stěžovateli, ale též nutností zajistit řádný průběh trestního řízení (viz výše § 30, 33-34, 38, 40, 43, 45-46, 48, 51, 53, 57 a 58). V této souvislosti poukázaly na obavu ze stěžovatelova útěku vzhledem k tomu, že má soudánské občanství a platný cestovní pas, že jeho rodina žije v zahraničí a že nemá žádné úzké vazby k České republice. Soudy rovněž poukazovaly na dlouhý trest odnětí svobody, který by mu byl uložen, kdyby byl shledán vinným ze spáchání závažné trestné činnosti, z níž byl obviněn. Dále byla vazba stěžovatele v přípravném řízení odůvodněna nebezpečím, že bude na spoluobviněné a svědky vyvíjet nátlak.

90. Soud sdílí názor vlády, že prodloužení vazby stěžovatele, k němuž došlo celkem dvanáctkrát, bylo v souladu s příslušnými hmotněprávními a procesními zákonnými podmínkami.

91. Soud připouští, že vazba stěžovatele mohla být v počátečním stádiu řízení ospravedlněna důvodným podezřením, že stěžovatel spáchal trestné činy, ze kterých byl obviněn. Postupem času však tento důvod začal postrádat na významu. Soud má zejména za to, že tento důvod nemůže postačovat k odůvodnění celé délky vazby. Soud proto musí zjistit, zda byly další důvody „závažné“ a „dostatečné“, aby i nadále ospravedlnily zbavení svobody.

92. Pokud jde o obavu z útěku, maření trestního řízení nebo vyhýbání se mu, Soud shledal, že stěžovatelovo soudánské občanství a cestovní pas, stejně jako skutečnost, že jeho rodina žije v zahraničí, mohly v počátečním stádiu řízení odůvodňovat a zcela jistě odůvodňovaly jeho držení ve vazbě. Soud se však domnívá, že tento důvod postupem času ztrácel na síle a významu. Zejména vzhledem k tomu, že se stěžovatel nijak nesnažil mařit řízení, lze jen stěží připustit, že jediným důvodem, který by ospravedlnil závěr o obavě z útěku po celé čtyři roky trvání vazby, byl fakt, že je cizincem s rodinou v zahraničí.

93. Vazba stěžovatele již navíc zjevně neměla za cíl zajistit řádný průběh soudního řízení. Jeho držení ve vazbě podle všeho krajskému soudu nepomohlo k zajištění rychlejšího postupu v hlavním líčení, které bylo zahájeno až dva roky po propuštění stěžovatele na svobodu (viz § 21 a 59 výše).

94. Soud připouští, že dopad možného přísného trestu je významným kritériem při posuzování obavy z útěku nebo ze spáchání dalšího trestného činu. Se zřetelem k závažnosti stěžovatelova obvinění se mohly orgány důvodně domnívat, že toto nebezpečí existovalo

v počáteční fázi případu. Soud však opakovaně rozhodl, že závažnost obvinění nemůže sama o sobě ospravedlnit dlouhé trvání vazby (viz *Ilijkov proti Bulharsku*, č. 33977/96, § 80-81, 26. červenec 2001). Za daných okolností případu a vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel byl nakonec odsouzen k pěti a půl letům odnětí svobody (viz § 28 výše), Soud konstatuje, že závažnost předpokládaného trestu, ať již sama o sobě, nebo ve spojení s dalšími důvody, na něž orgány poukazovaly, nemůže být „závažným a dostatečným důvodem“ pro držení stěžovatele ve vazbě po značně dlouhou dobu čtyř let.

95. Soud tedy dospěl k závěru, že důvody, na nichž spočívala rozhodnutí soudů, nebyly dostatečné k ospravedlnění tak dlouhého trvání stěžovatelovy vazby.

96. Toto konstatování by zpravidla zprostilo Soud nutnosti posoudit otázku, zda vnitrostátní orgány v řízení postupovaly se „zvláštní péčí“. V této souvislosti však Soud nemůže než konstatovat, že obžaloba byla na stěžovatele podána až dne 3. července 2001, přestože byl zadržen již dne 17. prosince 1997 (viz § 5 a 13 výše). Po vrácení obžaloby krajskému státnímu zastupitelství dne 6. září 2001 byla nová obžaloba podána dne 30. ledna 2003, tedy více než 16 měsíců poté (viz § 14 a 18 výše). Soud k tomu dodává, že hlavní líčení bylo zahájeno v říjnu 2003, tedy téměř dva roky po propuštění stěžovatele na svobodu (viz § 21 a 59 výše). Soud se domnívá, že značné průtahy při podávání obžaloby proti stěžovateli byly závažné, přestože byl daný případ skutkově složitý, vystupovalo v něm mnoho obžalovaných, vyžadoval výslech mnoha svědků a provádění dalších důkazů. Nelze tedy říci, že orgány při vedení trestního řízení proti stěžovateli postupovaly se „zvláštní péčí“.

97. K porušení článku 5 odst. 3 Úmluvy tedy došlo.

## II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY

98. Stěžovatel namítá, že délka řízení byla v rozporu s požadavkem na vydání rozhodnutí v „přiměřené lhůtě“ ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy, který zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla [...] v přiměřené lhůtě projednána [...] soudem [...], který rozhodne [...] o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.“

99. Vláda s tímto tvrzením nesouhlasí.

100. Relevantní období začalo dne 17. prosince 1997, kdy byl stěžovatel zadržen, a dosud neskončilo. Trvá tedy více než osm let a tři měsíce pro dva stupně soudní soustavy.

### A. K přijatelnosti

101. Soud shledal, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud dále nezjistil žádný jiný důvod, pro který by měla být prohlášena za nepřijatelnou. Proto ji prohlašuje za přijatelnou.

### B. K odůvodněnosti

102. Soud připomíná, že přiměřenost délky řízení se posuzuje podle okolností případu a s ohledem na složitost věci, chování stěžovatele a příslušných orgánů (viz z mnoha dalších *Pélissier a Sassi proti Francii* [velký senát], č. 25444/94, § 67, ESLP 1999-II).

103. V případech, které se týkaly podobných otázek jako v daném případě, Soud často dospěl k závěru o porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy (viz výše *Pélissier a Sassi*).

104. Po posouzení všech předložených dokumentů má Soud za to, že vláda nepředložila žádnou skutečnost nebo argument, které by jej přesvědčily, aby v daném případě učinil jiný závěr. S ohledem na příslušnou judikaturu se Soud domnívá, že v daném případě byla

navzdory jeho složitosti délka řízení nepřiměřená a že nebyl splněn požadavek na vydání rozhodnutí v „přiměřené lhůtě“.

K porušení článku 6 odst. 1 tedy došlo.

### III. K DALŠÍM TVRZENÝM PORUŠENÍM ÚMLUVY

105. Stěžovatel na poli článku 5 odst. 4 Úmluvy poukazuje na skutečnost, že jeho dvě ústavní stížnosti, v nichž se ohrazoval proti důvodům, pro které byla nařízena a prodloužena jeho vazba, byly odmítnuty státním zastupitelstvím,<sup>3</sup> protože soudní orgány z jeho trestního spisu odstranily příslušné dokumenty.

Na základě článku 5 odst. 5 Úmluvy stěžovatel dále požaduje náhradu škody za údajnou nezákonnou vazbu, která začala v roce 1997.

S odvoláním na článek 14 Úmluvy stěžovatel dále namítá, že jej příslušné orgány diskriminovaly na základě jeho cizího občanství. Přitom tvrdí, že jeho bratranec T. jej mohl navštívit ve věznici po osmnácti měsících od zadržení a že bratrance bylo dovoleno opustit Českou republiku. Příslušné orgány však později zjistily, že bratrance je nutné vyslechnout. Proto bylo nutné opětovně prodloužit jeho vazbu. Když navíc stěžovatelův právní zástupce požádal o ukončení vyšetřování výsledkem T., jeho žádost byla zamítnuta.

Stěžovatel namítá, že rozhodnutím služby cizinecké a pohraniční policie o zastavení správního řízení kvůli trestnímu záznamu byl porušen článek 6 odst. 2 Úmluvy.

Ve svém písemném stanovisku k přijatelnosti a odůvodněnosti předloženém dne 27. května 2005 stěžovatel dále tvrdí, že došlo k porušení jeho práv zaručených článkem 3 a článkem 8 Úmluvy.

106. Za předpokladu, že stěžovatel vyčerpal všechny vnitrostátní právní prostředky nápravy, jak to požaduje článek 35 odst. 1 Úmluvy, se Soud domnívá, s ohledem na veškeré jemu dostupné dokumenty a v rozsahu, v jakém má pravomoc o těchto námitkách rozhodnout, že zde neexistuje žádný náznak porušení práv a svobod zakotvených v ustanoveních, jichž se stěžovatel dovolává.

107. Tato část stížnosti je zjevně neopodstatněná, a je třeba ji proto v souladu s článkem 35 odst. 3 a 4 Úmluvy odmítnout.

### IV. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

108. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její Protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

#### A. Újma

109. Stěžovatel požaduje celkem 35 000 000 USD (29 061 078 €) a 462 000 € jako náhradu hmotné škody a morální újmy. Stěžovatel též žádá náhradu ušlého zisku, ale bez jakéhokoli upřesnění. Stěžovatel dále požaduje uveřejnění omluvy v soudánském, egyptském a britském denním tisku za údajné porušení presumpce nevinu zaručené článkem 6 odst. 2 Úmluvy.

---

<sup>3</sup> Pozn. překl.: O ústavních stížnostech vždy rozhoduje Ústavní soud.

110. Vláda považuje stěžovatelovy požadavky za zčásti irelevantní a zčásti přehnané. Vyzývá tedy Soud, aby zamítl stěžovatelovy nároky na náhradu hmotné škody za období, kdy se nacházel ve vazbě. Vláda se dále domnívá, že Soud by měl stěžovateli přiznat jen přiměřenou náhradu za možné porušení požadavku na rozhodnutí v „přiměřené době“ podle článku 6 odst. 1 Úmluvy. Pokud jde o možné porušení článku 5 odst. 1 a 3 Úmluvy, vláda tvrdí, že vyslovení závěru o porušení by bylo dostatečným zadostiučiněním za jakoukoliv morální újmu, která stěžovateli mohla vzniknout.

111. Pokud jde o stěžovatelův nárok na náhradu hmotné škody, Soud nespatřuje žádnou příčinnou souvislost mezi zjištěným porušením a tvrzenou materiální škodou. Není tedy důvodu, aby stěžovateli přiznával z tohoto titulu jakoukoliv náhradu.

112. Soud však připouští, že stěžovatel následkem nepřiměřené délky vazby a trestního řízení utrpěl morální újmu, například pocit tísně a marnosti, a že tuto újmu nelze dostatečně napravit pouhým konstatováním porušení Úmluvy (viz, *mutatis mutandis*, *Harazin proti Polsku*, rozsudek ze dne 10. ledna 2006, § 53). S ohledem na okolnosti daného případu proto Soud stěžovateli přiznává na spravedlivém základě částku 7 000 €.

### **B. Náklady řízení**

113. Stěžovatel požaduje náhradu nákladů řízení vynaložených před vnitrostátními orgány a před Soudem. Tyto náklady však nevyčísil ani nepředložil žádné účty nebo jiné listiny na podporu svého nároku.

114. Vláda tento nárok, který ostatně nebyl nijak doložen, odmítá.

115. Soud konstatuje, že stěžovateli byla přiznána částka 715 € v rámci právní pomoci za zastupování paní K. Veselou-Samkovou. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neprokázal žádné skutečné náklady vynaložené nad rámec této částky, Soud mu z tohoto titulu nepřiznává žádnou částku.

### **C. Úroky z prodlení**

116. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové míře marginální záůjční facility Evropské centrální banky, navýšené o tři procentní body.

## **Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ**

1. *prohlašuje* námitky týkající se délky stěžovatelovy vazby a trestního řízení vedeného proti němu za přijatelné a zbytek stížnosti za nepřijatelný;
2. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 5 odst. 3 Úmluvy;
3. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;
4. *rozhoduje*,
  - a) že žalovaný stát má stěžovateli zaplatit ve lhůtě tři měsíců ode dne, kdy rozsudek podle článku 44 odst. 2 Úmluvy nabude právní moci, částku 7 000 € (sedm tisíc eur) jako náhradu morální újmy, která se převede na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni zaplacení, a dále případnou částku daně;
  - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení bude stanovena částka navyšována o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální záůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;

5. *zamítá* v ostatním návrh stěžovatele na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno v anglickém jazyce a sděleno písemně dne 18. dubna 2006 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

S. DOLLÉ  
tajemnice

J.-P. COSTA  
předseda